

Ministeren med Glæde vilde tage Sagen op igen under en nøje og indtrængende Overvejelse og søge om muligt at faa noget ud af den Sag, der her forelæa til Løsning.

J. Scavenius: Jeg har bedet om Ordet for at faa Vejlighed til at være paa de Angreb, som i Gaarsmødet bleve rettede paa mig af det ærede Medlem fra Moen (Bosjen). Jeg er for øvrigt det ærede Medlem taknemmelig for, at han har givet mig Anledning til nærmere at forklare og præcisere min Stilling, som det synes mig, at han i alt Fald noget har misforstaaet. Jeg bliver jo nødsaget til at omtale provisoriske Foranstaltninger i Almindelighed, deres Berettigelse og Ikke-Berettigelse — det vil ikke kunne undgaa — og jeg beder derfor det høje Ting meget at undskyldes om en stor Del af, hvad jeg fremkommer med, er gamle kændte Sager, og om min Udtalelse bliver noget længere, end jeg egentlig kunde have ønsket. Jeg vil da begynde med den Udtalelse, at Provisorer, særlig Finansprovisorer, ere berettigede, naar de foranlediges ved Overgreb fra anden Side. De ere efter min Mening berettigede, naar de følge af, at de to Ting ikke have kunnet eller villet enes om at vedtage en regelmæssig Finanslov, thi det maa være Grundlovens Aand og Mening, at en saadan Vedtagelse bør finde Sted. Finder den ikke Sted, maa det blive Regeringens Sag at tilvejebringe det finansielle Grundlag for Statens Styrelse. Hvad der nu skal optages paa de respektive Budgetter i Henhold til provisoriske Bevillingslove, maa afgøres efter et Skøn over, hvad der er nødvendigt for Statens forvarlige Førelse, og her maa man jo atter lægge nøje Mærke til, at store vigtige Bevillinger, der gribe ind paa væsentlige Omraader i hele Statslivet, heller ikke bør fornuftigvis optages paa et provisorisk Budget, naar ikke Overgreb fra anden Side have nødvendiggjort saadan.

Her er det min Mening, for det første, at de provisoriske Finansloves Tilblivelse er en naturlig Følge af den politiske Kamp, som er rejst fra dette Tings Flertals Side om Magten her i Landet. Paastanden om den parlamentariske, særlig den folkeparlamentariske Regeringsforms Gennemførelse her til Lands — Modstand her imod — jeg ser ikke rettere, at jeg i faa Henseende er fuldt entig med det Parti, hvortil jeg hører — har nødvendigvis medført, da man fra anden Side ikke har højet af i Tide, at man er kommen ind paa provisoriske Finans-

Men hvad det andet angaar, Optagelsen paa Finansloven af vigtige, langt rækkende Sager, hvor jeg da nærmest tænker paa Ordningen af Forsvarsvæsenet her i Landet gennem provisoriske Foranstaltninger, paa en provisorisk Finanslov eller i alt Fald ad provisorisk Vej, saa finder jeg, og jeg tror jeg er i Overensstemmelse med den allerførste Del af det Parti, hvortil jeg hører — jeg tør ikke sige alle, jeg tror dog den allerførste Del — saa finder jeg, at ogsaa dette kunde være berettiget, thi Gang efter Gang har Regeringen forelagt Rigsdagen Forslag til at gennemføre en Ordning af vort Forsvarsvæsen, Gang efter Gang ere disse Forslag bleve afviste eller mødte med en god Kritik, der ikke vidste at sætte noget andet eller bedre i Stedet for det, som af Regeringen var foreslaet. — Naar saa var, og det fra vor Side var en bestemt Anskuelse, at det gjaldt til syvende og sidst Landets Eksistens at faa den Sag ordnet, saa ser jeg ikke rettere, end at der ikke var anden Vej at gaa end den, man er gaaet.

Naar jeg dernæst skal vende mig til min rent personlige Stilling over for disse Sager og over for de Begivenheder, som ere skete her i Landet, saa har jeg, som jeg alt har udtalt, allerede temmelig tidlig ventet, at en Konflikt paa Finansloven og deraf alle følgende Finanslove maatte indtræffe, jeg saa ikke rettere, end at, saaledes som nu en Gang de to Partiers Meninger vare oparbejdede mod hinanden, var der ingen Ud-sigt til, at der kunde komme et Forlig i Stand, for man var kommen igennem ogsaa denne Tilstand. Jeg betragtede den Tilstand, vi gil i Møde, som en nødvendig Krise i vort Forfatningsliv, som nu en Gang ikke kunde undgaa, men som, naar den kom, da ogsaa burde benyttes til at faa det bedst mulige ud deraf. Her kommer jeg da til den Del af mine Ytringer — fristlige som mundtlige — der særlig have foranlediget Forargelse fra forskellige Sider. Det ærede Medlem for Besle Amts 3dje Valokres (Falkenshjerne) udtalte — hans Ord faldt ikke saa, men jeg tror dog, Meningen var den — at jeg havde vist, at jeg var kemist fri, om jeg saa tør sige, for at Samvittighed overfor Grundlovens Bud og Anordning. Det var Meningen af hans Ord. Jeg tror nu, at det ærede Medlem gør mig storlig Uret i faa Henseende. Jeg anerkender lige saa vel som han og ligesom vel alle i dette Ting, at de provisoriske Tilstande, i hvilke vi ere komne ind, ere i og for sig et Onde. Men, som jeg